

1981 rugsėjis

Brangus Peliuk,

įdomūs faktai apie žudymą: kokakola galima išimti kraujo dėmes. Askorbo rūgštis, sumaišyta su gazuotu vandeniu, „suvirškina“ kraują ir nepalieka įkalčių.

Žudymą aš neplanuoju. Bet tai įdomu. Kaip ir kitkas, ko ketinu mokytis šį trimestrą — lotynų kalba, matematika, anglų ir prancūzų kalbos. Man *tikrai* patinka anglų kalba. Bet literatūros sąrašas siaubingas. „Nežudyk strazdo giesmininko“, Čoseris, Beris Hainsas. Ir Šekspyras. Visada Šekspyras. Kodėl nors kartą negalima skaityti ko nors *smagus*? Ko nors šiek tiek aštresnio?

Ir vis dėlto tu šiandien turėtum didžiuotis. Aš neišsidaviau. Niekada nepasakok pasakų, neverk, niekada neišsiduok. Tik taip tau seksis mokykloje. Ir dar, žinoma, būk šaunus. Kaip tik todėl niekas nesupras, kad aš rašau šį dienoraštį. Nes dienoraštis nėra šaunu. Dienoraščius rašo lepūnėlės mergaitės. Dienoraštis *viską* išduoda, todėl surašysiu savo mintis ten, kur mano tėvams niekada nešaus į galvą žiūrėti. Savo Šv. Osvaldo mokyklos pratybų sąsiuvinyje, kuri gavau šįryt, pirmąją rudens trimestro dieną. Paspėsiu savo istoriją atviroje vietoje, kaip lavoną šalia kapo.

Tėvai niekada nežiūri mano namų darbų, išskyrus ten, kur raudonai švyti dešimtukai. Tol, kol tų dešimtukų yra, viskas gerai.

Ir mano klasės auklėtojas ten nepažvelgs. Jau dabar žinau. Ponas Streitlis, mokyklos Kvazimodas. Nes panašus į chimera ir gyvena Varpinės bokšte. *Regis*, turėtų būti juokinga. Bet man nelabai. Iš tikro ponas Streitlis mane šiek tiek gąsdina. Nemanau, kad jis man patiks.

Senojoje mokykloje, Neterton Grine, mano mokytoja buvo panelė Makdonald. Graži jauna blondinė, seginti indiškus sijonus ir avinti aulinukus. Ponas Streitlis dėvi mantiją, kaip ir kiti mokytojai. Tačiau jo apdaras dulkėtas ir išteptas kreida. Jis į mus kreipiasi pavardėmis. Čia mes visi vadinami pavardėmis. Tai viena iš daugybės Šv. Osvaldo taisyklių, kaip ir „nebėgioti koridoriais“ ir niekada „nevaikščioti išsipešusiais marškiniais“.

Jie man sako, kad šįkart privalau laikytis *visų* taisyklių. Šv. Osvaldo mokykla yra *Nauja Pradžia*, kitaip nei Neterton Grinas. Nauja pradžia. Jokių nemalonumų, jokių pokštų. Jokių draugysčių su *Bloga Kompanija*. Jokių netikėtumų. Jokių šiurkščių žaidimų. Ir visada — laikykis *visų* taisyklių.

Žinoma, aš nežinau visų taisyklių. Nes mokysiuosi priešpaskutinėje vidurinės mokyklos klasėje. Todėl turiu dar dvejus metus iki gimnazijos. Kad suspėčiau pasivyti moksluose, susirasti draugų, įstoti į komandas, išmokti *rišti mazgus*. Beje, taip sako mano tėtis, kuris mėgsta jūreivių žargoną. Jis norėjo, kad kada nors įstočiau į karinį laivyną, bet, aišku, tai neįmanoma dėl *Mano Būklės*. (Taip jie sako. *Tavo Būklė*, Peliuk).

Mano Būklė reiškia, kad yra dalykų, kurių man neleis namuose daryti. *Mano Būklė* nulemia, su kuo galiu draugauti, kokius žaidimus žaisti, net kokią mokyklą lankyti. Todėl tėtis parinko Šv. Osvaldą. Tai mokykla, besilaikanti *Griežtų Moralės Nuostatų*. Matyt, man to reikia. Na, gal šiek tiek tiesos ir yra. Pagaliau juk nejauti malonumo lauždamas taisykles, jei jos nieko nereiškia. Bėgiojimas koridoriais nesiskaito. Kad pajustum smagumą, reikia atmesti nereikšmingus dalykus.

Ir dar, žinoma, *Niekada Nesileisk Pagaunamas*. Tai yra svarbiausias dalykas. Laužyti taisykles malonu tik tada, kai tavęs niekas nepagauna. Tai reiškia, kad negali niekam sakyti, net geriausiam draugui, jei tokį turi, nes aš neturiu. Jau nebeturiu. Todėl ir pasakoju viską tau, Peliuk, mano įsivaizduojamas drauge. Įsivaizduojami draugai — kaip ir mirusieji — nešneka. Jie niekada neatskleidžia žaidimo detalių. Ir visgi būtų malonu susirasti ką nors, kas domėtusi tuo pačiu kaip ir aš. Ką nors, kam patiktų laužyti taisykles. Ką nors, su kuo galėčiau dalintis smagiais dalykais. Smagiais dalykais, kaip Neterton Grine.

Smagiais dalykais. Pavyzdžiui, žudymu.